

Nr 229.

Av herr **Ström, Fredrik**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om nöjesskatt, m. m.

Teaterkonsten i vårt land befinner sig sedan lång tid tillbaka i ett svårt läge. Allt för höga biljettpriser hindra i stor utsträckning folkets breda lager att se god teater, och den otillfredsställande besöksfrekvensen har samtidigt skapat stora svårigheter att hävda såväl en förstklassig konstnärlig standard som en tryggare ekonomisk ställning för teatrarna och skådespelarkåren. Å andra sidan har särskilt under senare år ett flertal försök gjorts att råda bot på dessa förhållanden genom olika slag av folkföreställningar med billiga biljettpriser. De framgångsrika resultat, som dessa försök ha rönt, ge all anledning att antaga, att vägen till en ur såväl kulturell som konstnärlig och teaterekonomisk synpunkt önskvärd ökad publikfrekvens går över en folklig biljettprispolitik. Det förefaller redan i och för sig uppenbart att det allmänna bör göra vad på det ankommer för att underlätta en sådan. Men härtill kommer, att i dessa svåra tider de höga biljettpriserna på teatrarna redan medfört en ytterst kraftig minskning av den på teaterbiljetterna inflytande nöjesskatten. Man vågar därför icke antaga, att en hög nöjesskatt på teaterbiljetter skall vara ägnad att tillföra det allmänna några ökade intäkter.

Med hänsyn till vad ovan anförts torde skäl förefinnas att förfara varsamt vid en höjning av nöjesskatten på teaterbesök, särskilt när det gäller de billigare biljettpriskategorierna. För dessa, förslagsvis upp till ett nettopris av 2 kr., bör därför enligt undertecknads mening skatten begränsas till 10 procent.

Beträffande skattefria fribiljetter synas starka sociala skäl tala för att till sådana hänföras även fribiljetter, vilka exempelvis utlämnas till arbetslösa, medellösa lytta, skolresegrupper m. fl. Den behövliga kontroll, som vinnes genom att nöjesbeskatta dylika biljetter, kunde exempelvis i stället erhållas därigenom, att viss sektion eller vissa bestämda platser anvisades sådana fribiljettsinnehavare.

De i lagförslaget 12 § föreslagna bestämmelserna rörande kompetensen och formerna för befrielse och restitution i fråga om nöjesskatt synas undertecknad ha fått en för sträng utformning. Det kan befaras, att de skulle kunna medföra, att någon befrielse från skattens uttagande icke kunde medgivas av kommunen annat än i fråga om tillställningar som uteslutande anordnas för välgörande eller allmännyttiga ändamål. Icke heller bleve det möjligt att medgiva ett efterskänkande av nöjesskatten till förmån för visst ändamål, innan tillställningen anordnats och skattebeloppet debiterats. Följden bleve, att man i fortsättningen nödgades debitera och uttaga nöjesskatt

för exempelvis alla idrottstävlingar i Stockholm, för vilka nöjesskatt hittills generellt efterskänkts i förväg. Detta komme att innebära ökade kostnader för debitering och restitution av skatten och onödigt besvär. En ändrad lydelse av paragrafens sista stycke är därför motiverad.

Beträffande den s. k. restaurangdansen bör enligt undertecknad, med hänsyn till att såväl det enklaste tivolinöje som dansen på den enklaste dansbana äro beskattade, även den skatteförmåga, som otvivelaktigt förefinnes i indirekta avgifter för deltagande i tillställningar av det förstnämnda slaget, tillvaratagas. Då sådan dans förekommer både i Stockholm och annorstädes i betydande utsträckning, kan man antaga att en beskattning härav skulle komma att tillföra stat och kommun icke obetydliga belopp.

På grund av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta följande ändringar i det i Kungl. Maj:ts proposition nr 271 framlagda förslaget till förordning om nöjesskatt,

att bestämmelserna i 5 § om Taxa I erhålla följande lydelse:

»Taxa I: vid nöjestillställning, som avses i 2 § a): på biljetter till ett pris överstigande 2 kronor: 15 procent av biljettpriset;

på biljetter till ett pris icke överstigande 2 kronor: 10 procent av biljettpriset;

vid nöjestillställning som avses i 2 § b): 15 procent av biljettpriset.»

att 7 § erhåller följande tillägg:

»d) för fribiljett, som utlämnas till arbetslösa, medellösa lytta, skolresegrupper och motsvarande kategorier.»

att 12 § st. 2 erhåller följande lydelse:

»Lämnas ej sådant medgivande av länsstyrelsen eller är fråga om nöjestillställning av annat slag, må kommunen, när skäl därtill äro, medgiva befrielse från den kommunen tillkommande andelen av nöjesskatten eller beloppets användande på sätt i första stycket sägs.»

samt att bestämmelser utarbetas om upptagande av nöjesskatt på s. k. restaurangdans.

Stockholm den 1 juni 1940.

Fredrik Ström.